

FOCUS OP VROUWEN

NIEUWSBRIEF AMNESTY INTERNATIONAL VROUWENRECHTENTEAM

EDITORIAAL

Als Themateam Vrouwenrechten van Amnesty International Vlaanderen stellen wij jullie met enige fierheid en heel veel enthousiasme onze vernieuwde versie van *Focus op Vrouwen* voor. Op meer pagina's en met meer kleur willen we ons doel nog beter realiseren: een realistisch beeld schetsen van de situatie van vrouwen en hun rechten op deze wereld.

Vanaf nu vinden jullie binnenin steeds een *Focus*-dossier dat specifieke aandacht besteedt aan een bepaald thema. Deze keer nemen we de internationale instrumenten ter verdediging van mensen- en vrouwenrechten onder de loep. Op 10 december vieten we immers de 60e verjaardag van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens. Voorzitter Eva Brems blikt in een interview terug op 60 jaar mensen- en vrouwenrechten. Het nieuwe jaar heeft bovendien nog een verjaardag in petto. In 2009 zal het 30 jaar geleden zijn dat de Conventie voor de Eliminatie van alle Vormen van Discriminatie tegen Vrouwen werd aangenomen.

Onze nieuwsbrief blijft aandacht vragen voor mensenrechtenschendingen tegen vrouwen. In Brazilië lijden vrouwen onder het geweld in de sloppenwijken. Noord-Kivu kent een heropflakking van verkrachtingen: vrouwen en meisjes worden er slachtoffer van extreem fysiek en seksueel geweld. Daarnaast willen we jullie echter ook inlichten over iedere stap in de goede richting, zoals een recent voorstel van resolutie ter bestrijding van eerwraak in België. En uiteraard zullen jullie ook in de toekomst steeds een voorstel voor actie terugvinden, en tips over een boek, film of tentoonstelling rond vrouwen. Veel plezier gewenst met deze vernieuwde Focus!

Anke Van Vossole

VOORSTEL VAN RESOLUTIE TER BESTRIJDING VAN EERWRAAK

In april 2008 diende de socialistische fractie in de Senaat een voorstel van resolutie in ter bestrijding van eerwraak in België. Aanleiding was de moord op de Pakistaanse vrouw Sadia. Zij werd vermoord door haar broer omdat zij de familie-eer zou hebben geschonden.

Eremoordenaars zijn maar een onderdeel van eerwraak of eengerelateerd geweld. Ook steniging, weduwenverbranding, zwavelzuurverminking, het uitsteken van de ogen, genitale verminking, verkrachting, huiselijk geweld, ontvoering, opsluiting en gedwongen huwelijken behoren hiertoe.

Deze misdaden zijn hoofdzakelijk gericht tegen vrouwen en steunen op een patriarchale opvatting van de familie-eer. De eer en de positie van een familie in de samenleving staat en valt namelijk met het gedrag van de vrouwen die tot die familie behoren. Vandaar dat hun doen en laten nauwlettend in het oog wordt gehouden en hun lichamelijke integriteit en seksuele leven worden gecontroleerd.

Alle mogelijke redenen kunnen aanleiding geven tot eengerelateerd geweld: van het verliezen van de maagdelijkheid tot het zich te 'westers' gedragen, tot een praatje maken met een man of zelfs het niet op tijd opdienen van een maaltijd.

Eerwraak vindt niet alleen plaats in Azië of Afrika, maar ook in Europa en nog dichterbij huis, in België.

De indieners van de resolutie willen daarom dat het bestaande Nationaal Actieplan tegen Partnergeweld, dat vooral gericht is op huiselijk geweld, wordt uitgebreid tot alle vormen van geweld tegen vrouwen, wat een meer systematische en duurzame aanpak van dit geweld mogelijk maakt.

Voor meer achtergrond en de tekst van de resolutie, verwijzen we naar de website van de Senaat (www.senate.be : stukken 4-678, 2007-2008).

Els De Wit

VALDÊNIA APARECIDA PAULINO OVER HAAR LEVEN ALS VROUW EN MENSENRECHTENACTIVISTE IN DE BRAZILIAANSE FAVELAS

In de juni-editie van Focus op Vrouwen werd het Amnesty-rapport 'Picking up the pieces: women's experience of urban violence in Brazil' toegelicht. Dit rapport besteedde voor het eerst specifieke aandacht aan de positie van vrouwen in de Braziliaanse sloppenwijken. Zij bevinden zich namelijk in de vuurlinie van crimineel en politiegeweld. Valdênia Aparecida Paulino ondervond aan den lijve wat het betekent vrouw en mensenrechtenactiviste te zijn in de favelas.

Valdênia: De realiteit in de favelas is erg hard. En dus helpen de vrouwen elkaar wanneer er problemen zijn. Dit netwerk is zeer groot, er is veel solidariteit. Maar ze zouden elkaar veel beter kunnen helpen indien er meer bewustzijn was.

Reeds lang geleden besloot Valdênia een bijdrage te leveren aan dit bewustmakingsproces. Het is weinigen uit de Braziliaanse laagste klassen gegeven verder te studeren. Valdênia kreeg deze kans wel en besloot daarom haar rechtenstudies aan te wenden om de slachtoffers van mensenrechtenschendingen in de sloppenwijken te verdedigen. Als coördinatrice van het Mensenrechtencentrum te Sapopemba (São Paulo) informeert ze de bewoners van de favelas over hun rechten en geeft ze vorming voor vrouwen.

Valdênia: We stichten coöperatieven met vrouwengroepen. Vele vrouwen nemen immers hun toevlucht tot drugstrafiek omdat ze niet weten hoe ze hun familie moeten onderhouden. Zo

proberen we alternatieven te creëren.

Verder is iedere drie seconden een vrouw in Brazilië het slachtoffer van één of andere vorm van geweld. Vaak praat men wel over een bepaalde zaak, maar het geweld tegen vrouwen blijft voortduren. De media gebruiken het lichaam van een vrouw als een object. Bovendien zijn er in de middens van de politieke partijen, zowel links als rechts, weinig vrouwen te vinden, al zegt de wet dat 30% van de partijen uit vrouwen moet bestaan. Er is veel machismo in Brazilië.

Wel is de vrouwenbeweging gegroeid. Eén van onze laatste overwinningen was de Wet Maria da Penha, een wet om geweld tegen vrouwen te bestrijden die er is kunnen komen dankzij de politieke druk van vrouwenbewegingen in heel het land. We hebben in Brazilië veel goede wetten, maar ze worden jammer genoeg niet toegepast. Het rechtssysteem is nog steeds zeer zwak en conservatief waardoor het erg moeilijk is op te treden ter verdediging van vrouwen.

Dat er weinig actie wordt ondernomen om geweld tegen vrouwen te onderzoeken kon Valdênia persoonlijk ervaren nadat ze zelf slachtoffer werd van een seksuele aanranding. Nochtans staat het voor haar vast dat er een verband bestaat tussen deze aanval en haar werk.

Valdênia: Gedurende 23 jaar heb ik in de favelas gewerkt en in deze periode heb ik veel aanklachten ingediend. Voor de corrupte politieagenten ben ik als vrouw en als verdedigster van de

mensenrechten, een bedreiging omdat ik de mannelijke autoriteit, het hele apparaat, doorbreek.

Door de vele bedreigingen kan ik niet langer werken in São Paulo. Daarom ga ik nu naar een andere regio van Brazilië, het noordoosten, waar er ook grote problemen zijn. Het is een regio waar veel vrouwen vermoord worden. Ik heb veel zin om terug te keren naar mijn land en verder te blijven werken om te helpen een reële verandering te maken.

Anke Van Vossolle

ZESTIGSTE VERJAARDAG

VAN DE UVRM

INTERVIEW MET EVA BREMS

De Universele Verklaring van de Rechten van de Mens viert haar zestigste verjaardag. Is er reden tot feesten? Wat is de UVRM precies? Waarom is ze zo belangrijk en hoe belangrijk is ze voor vrouwenrechten? Hoe is het met de vrouwenrechten gesteld? Eva Brems, voorzitter van Amnesty International Vlaanderen, licht een en ander toe.

Als u met een genderbril naar de UVRM zou kijken, wat is dan het eerste wat u ziet bij deze zestigste verjaardag?

Eva Brems: Ik zie dan een neutrale, abstracte verklaring, bedoeld voor alle mensen: jong, oud, man, vrouw... Ze straalt een sfeer uit van heel veel optimisme en als je daar nu op terugblijkt, dan is dat enerzijds heel mooi, maar anderzijds ook wel naïef. Als je geen serieuze selectie uitvoert bij de samenstelling van het comité dat de tekst gaat opstellen, dan krijg je onvermijdelijk een reflectie van dominante groepen in een samenleving, vandaar dat 'de mens' in de Universele Verklaring eigenlijk een blanke volwassen man is. De typische zaken waar vrouwen het slachtoffer van worden, zijn niet mee opgenomen in de tekst.

De vrouwenrechtenbeweging was de eerste die daar kritisch op is beginnen reageren. Later zijn er nog andere bewegingen bij gekomen: de kinderrechtenbeweging, bewegingen die opkomen voor inheemse volkeren, mensen met beperkingen... Deze bewegingen hebben duidelijk gemaakt dat je eigenlijk niet voor rechtvaardigheid kan zorgen voor 'de mens', als je geen rekening houdt met de

specifieke kenmerken van die mens. Maar de Universele Verklaring bevat zeker een mooie en belangrijke boodschap: namelijk dat de mensen gelijk zijn, dat het geslacht geen rol mag spelen. Dat is een belangrijke eerste stap, maar een tweede stap om rechtvaardigheid te realiseren, houdt in dat er ook rekening moet worden gehouden met de verschillende noden tussen mensen onderling op basis van hun verschillende kenmerken. In dat opzicht is het geslacht toch relevant.

Is er al veel vooruitgang geboekt voor de vrouwenrechten sindsdien?

Eva Brems: Enorm veel. Vrouwen hebben nu stemrecht (in 1948 konden vrouwen voor het eerst gaan stemmen in België). En er is nu contraceptie beschikbaar. Dit zijn nu twee zaken die ik noem, voor België, die echt een hefboomeffect hebben gehad. Als je kan stemmen, dan wordt er rekening met je gehouden als groep, bij het beleid enz. Contraceptie is natuurlijk een sleutel tot het in eigen handen nemen van je leven. Als je niet als vrouw gedoemd bent het ene kind na het andere te krijgen, dan gaat er een wereld voor je open. Er is

enorm veel gebeurd, maar als je vanuit Amnesty-perspectief kijkt, dan zijn er toch nog altijd veel plekken ter wereld waar je als vrouw niet de volledige beschikking over je lichaam hebt, waar vrouwenrechten niet vanzelfsprekend zijn.

Hoe ziet u het verder evolueren?

Eva Brems: Ik denk dat we optimistisch moeten zijn. Ik denk dat je nog altijd kan zeggen dat er een tendens is op de meeste plaatsen in de wereld naar meer rechten voor vrouwen en meer effectieve afdwingbaarheid van rechten, meer 'empowerment' van vrouwen. De plaatsen waar je het negatiever ziet evolueren, zijn de plaatsen waar er fundamentalisme is. Dat is niet alleen het monopolie van de

islam. Het fundamentalisme in de Verenigde Staten is bijvoorbeeld ook heel sterk.

Wat maakt vrouwenrechten specifiek moeilijk?

Eva Brems: Vrouwenrechten hebben net als alle andere rechten van groepen die in een emancipatiebeweging zitten, een probleem van concurrentie. Ten eerste treden ze in concurrentie met de rechten van dominantere groepen: vrouwen gaan hun rechten afdwingen in een wereld gedomineerd door mannen. Om een vergelijking met een taart te maken: het is niet zo dat de taart groter wordt en dat er stukken bij komen als er meer kandidaat-eters zijn: de rechten van vrouwen

worden soms afgedwongen ten koste van mannen. Als we bijvoorbeeld zeggen dat de helft van de leden van het Grondwettelijk Hof uit vrouwen moet bestaan, dan zien veel mannen hun carrièreplannen de mist ingaan. Maar ook als men zegt dat vrouwen zelf mogen beslissen hoe veel kinderen ze willen krijgen, dan is dat in veel landen iets revolutionairs.

De tweede soort van concurrentie bestaat er met andere groepen die in een emancipatiebeweging zitten. Die concurreren met elkaar. Typisch in dit verband is het Hillary-Obamadebat: wie moet er eerst komen? Is het belangrijker dat er eerst een vrouwelijke president komt of moet er eerst een allochtone president komen?

Wat moet er nog gerealiseerd worden voor de vrouwenrechten?

Eva Brems: Dat zijn de frontlinies van de strijd voor mensenrechten en dan kom ik bij de Amnesty terecht, wat niet toevallig is: Amnesty zoekt die ook op. In de eerste plaats is dat geweld tegen vrouwen. Geweld tegen vrouwen komt in alle contexten voor: in gewapende conflicten, maar ook in de privésfeer, en het straffe daarvan is dat het een wereldwijd fenomeen is, soms in ongelooflijk hoge percentages...

Het tweede is dan de reproductieve rechten, wat ook een speerpunt is van de Amnesty-campagne. Het recht van de vrouw om over haar lichaam te beschikken, om zelf te beslissen of ze kinderen wil, hoeveel kinderen ze wil en wanneer. Dit is niet overal ter wereld een even acuut probleem, maar we kunnen toch niet zeggen dat het geen Westers probleem is (denk bijvoorbeeld aan de Verenigde Staten). En op wereldvlak is het al helemaal slecht gesteld met reproductieve rechten.

Als je in België kijkt dan is er op juridisch vlak heel veel verworven.

Daar moet er vooral nog meer een mentaliteitswijziging komen. Er bestaat hier een beetje een risico van vergeten. De generatie vrouwen die nu opgroeit, beseft niet meer hoe recent de vrouwenrechten zijn verworven, met hoeveel moeite ze er gekomen zijn. Totdat ze op een dag toch met hun hoofd tegen het glazen plafond stoten. Niet dat daar een complot achter zit, het zijn vaak onzichtbare factoren die meespelen.

Op welke rechten uit de UVRM moet (in het algemeen) veel of meer nadruk worden gelegd?

Eva Brems: Je mag er geen enkel vergeten. Als je naar Amnesty kijkt, dan leek het op een bepaald moment allemaal duidelijk: de oude opdracht van Amnesty over foltering, gewetensgevangenen... op dit terrein leek niets 'nieuws' meer te gebeuren. Maar de laatste jaren, sinds de 'war on terror' wordt zelfs het folterverbod in vraag gesteld: "sommige technieken zijn misschien toch niet helemaal foltering, een beetje folteren mag ...".

Daarnaast zijn de economisch en sociale rechten van cruciaal belang. Eigenlijk is deze helft van de Universele Verklaring in de vergetelheid geraakt. Economische en sociale rechten worden minder ernstig genomen, minder als 'rechten' beschouwd. En dus worden ze ook minder als 'plichten' ervaren waar de overheden iets aan moeten doen. Amnesty gaat daar uitdrukkelijk heel hard rond beginnen werken. Het is heel zwaar voor een organisatie om deze switch te maken, maar het is noodzakelijk: we zijn een grote kracht op het terrein en als we niet daadwerkelijk ingrijpen, doen we zo'n beetje mee met de rest en schuiven we de verantwoordelijkheid van ons af.

Marie-Noëlle Veys

60 JAAR | **UNIVERSELE VERKLARING**
VAN DE **RECHTEN** VAN DE **MENS**
VOOR JOU - DOOR JOU

VERDRAG INZAKE DE UITBANNING VAN DISCRIMINATIE VAN VROUWEN

Dit jaar wordt het zestigjarig bestaan van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (UVRM) gevierd. De UVRM legt, samen met diverse mensenrechtenverdragen, een set van rechten vast die voor iedereen begrijpelijk is en waarop alle mensen recht hebben. Het feit dat vrouwen 'mensen' zijn, bleek echter onvoldoende om hen (het genot van) hun internationaal overeengekomen rechten te waarborgen. In 1974 werd binnen de Verenigde Naties daarom beslist om een bindend Verdrag voor te bereiden. Dit resulteerde in 1979 in de aanneming van het Verdrag inzake de uitbanning van discriminatie van vrouwen (het Vrouwenverdrag).

Vrouwenrechtencommissie

Artikel 17 van het Vrouwenverdrag richt een Commissie voor de uitbanning van discriminatie van vrouwen op. De Commissie bestaat uit 23 deskundigen. De deskundigen

worden door de Staten die partij zijn bij dit Verdrag, gekozen, maar ze zetelen als onafhankelijke experts, m.a.w. ze vertegenwoordigen niet de staat die hen heeft verkozen. De Commissieleden worden gekozen voor vier jaar, maar kunnen herkozen worden. Sinds de eerste verkiezing zijn er 107 vrouwen en drie mannen (!) lid van de Commissie.

De Commissie heeft in de eerste plaats de opdracht verslagen te bestuderen die de Staten die partij zijn bij dit Verdrag, verplicht zijn voor te leggen. In deze verslagen moeten de staten de wetgevende, rechterlijke, bestuurlijke of andere maatregelen die zij hebben genomen ter uitvoering van de bepalingen van het Verdrag, melden. De Commissie formuleert opmerkingen op deze verslagen om de naleving van het Verdrag te verbeteren.

Ze vestigt ook de aandacht op andere aspecten die het naleven van vrouwenrechten kan vergroten, zoals de samenwerking van de Staat met NGO's.

Daarnaast heeft de Commissie een onderzoeksbevoegdheid. Zo voerde ze bijvoorbeeld een onderzoek uit naar de dood en verdwijning van de vrouwen in Ciudad Juarez, wat uitmondde in uitgebreide aanbevelingen aan de Staat Mexico om actie te ondernemen. De Commissie kan ten slotte ook algemene aanbevelingen doen, gebaseerd op de bestudering van de verslagen en de inlichtingen die zij heeft ontvangen van de Staten. Zo was de Commissie het eerste VN-Verdragsorgaan dat de problematiek van de genitale verminking aanpakte met een algemene aanbeveling over hoe de kwestie aan te pakken. Het Vrouwenverdrag bevat geen expliciete bepaling over geweld

tegen vrouwen, maar in zijn algemene aanbeveling maakte de Commissie duidelijk dat geweld tegen vrouwen onder de definitie van discriminatie valt en dus onder het toepassingsgebied van het Vrouwenverdrag. Deze aanbeveling haalde gender-gerelateerd geweld uit de private sfeer bracht het onder in de publieke sfeer van internationale mensenrechten, waardoor de Staat aansprakelijk kan worden gesteld voor geweld tegen vrouwen als schending van een mensenrecht.

Rond deze tijd wordt het Belgische verslag door de Vrouwenrechtencommissie besproken. Het verslag en de bijbehorende documenten, kan u vinden op de volgende website: www2.ohchr.org/english/bodies/cedaw/cedaws42.htm. Bij het ter perse gaan van deze Focus waren de opmerkingen van de Vrouwenrechtencommissie nog niet beschikbaar.

Marie-Noëlle Veys

** Bronnen: Progress achieved in the implementation of the Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women: Report by the Committee on the Elimination of Discrimination against Women (A/CONF.177/7) en Dubravka Šimonović, Chairperson Committee on the Elimination of Discrimination against Women naar aanleiding van de 25ste verjaardag van de Commissie ter uitbanning van discriminatie van vrouwen*

DEMOCRATISCHE REPUBLIEK CONGO

STOP SEKSUEEL GEWELD IN OOST-CONGO

Het laatste rapport van Amnesty International over de Democratische Republiek Congo “No end to the war against women and children” onthult de mate waarin vrouwen en meisjes (nog steeds) het slachtoffer zijn van extreem fysiek en seksueel geweld in het Oosten van het land. Zowel het officiële leger als de rebellengroepen maken zich schuldig aan deze mensenrechtenschending. De overheid en de gewapende troepen hadden nochtans beloofd een einde te stellen aan deze wreedheden, maar nu het geweld in de regio weer opflakert de laatste weken, wordt verkrachting eens te meer als oorlogswapen gebruikt en hebben wij dus redenen genoeg om in de pen te kruipen voor deze Congolese meisjes en vrouwen.

Via deze brief eisen we een stopzetting van de gruwel, maar ook een einde aan de straffeloosheid die heerst in Democratische Republiek Congo. Jij schrijft toch ook?

STUUR EEN BRIEF NAAR:

Mr. Adolphe Muzito

Primier Ministre

La Primature, Avenue Roi Baudouin

Commune de la Gombe

Kinshasa

République Démocratique du Congo

Post: € 0,90 + 'a prior'-etiket

VOORBEELDBRIEF

[Plaats, datum]

Monsieur le Premier Ministre,

Après avoir lu le rapport de Amnesty International, “*Kivu - Nord: Pas de fin à la Guerre contre les Femmes et les Enfants*”, les viols et les abus sexuels continuels commis par les groupes armés et les services de sécurité gouvernementaux, m’inquiètent particulièrement.

Je souhaite vous rappeler que le gouvernement RDC a signé «L’acte d’engagement». Celui-ci stipule que le gouvernement s’engage «à respecter strictement le Droit Humanitaire et les Droits de l’Homme» et «à terminer immédiatement les actes de violence, extorsion, discrimination et exclusion de toutes formes, à la population civile et aux femmes, enfants, âgées et les handicapées». Néanmoins, les statistiques de plusieurs organisations de la société civile et des Nations Unies ne montrent aucune diminution du nombre des viols au Kivu.

Pour cette raison je vous prie, Monsieur le Premier Ministre, de garantir que les signateurs respectent «L’acte d’engagement», de faciliter la poursuite et la condamnation des auteurs et d’assurer des indemnités et compensations aux victimes, comme prescrit dans la résolution 1820 des NU.

Je vous invite par la présente d’user du pouvoir qui est le votre et souhaite être informé des actions pris de votre part contre les crimes de guerre concernés.

Ne doutant pas de l’attention que vous saurez porter à ce courrier d’une extrême urgence, je vous prie d’agréer, Monsieur le Premier Ministre, l’expression de ma considération distinguée.

[naam, adres en handtekening]

Eventuele antwoorden aan Amnesty International bezorgen.

FESTIVAL DE CANNES
PRIX DU SCÉNARIO

COLOFON

Focus op Vrouwen is een driemaandelijkse nieuwsbrief van het Amnesty International Vrouwenrechtenteam.

De ingenomen standpunten vertegenwoordigen niet noodzakelijk de standpunten van Amnesty International.

REDACTIE:

Annemie Van Uytven (eindredacteur),
Aline Remael, Els Dewit, Anke Van Vossolle,
Marie-Noëlle Veys en Griet Ysewyn

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER:

Jan Brocatus
Kerkstraat 156
2060 Antwerpen

VORMGEVING:

Nancy Dyckmans - drukkerij WAG

REDACTIEADRES:

Amnesty International Vlaanderen vzw
Kerkstraat 156
2060 Antwerpen
T: 03 271 16 16
F: 03 235 78 12
E: annemie_vanuytven@hotmail.com
W: www.amnesty.be

Wil je de *Focus op Vrouwen* gratis ontvangen?
Contacteer dan Kris Laurijssen via
03 271 16 16 of mail je volledig thuisadres
naar KrisL@aivl.be

Wil je graag een elektronische versie van
Focus op Vrouwen in je mailbox ontvangen?
Mail dan naar KrisL@aivl.be en vermeld
"Focus per mail".

Amnesty International is een wereldwijde onafhankelijke en onpartijdige organisatie die de naleving van alle mensenrechten nastreeft door onderzoek en actie.

Onze activisten worden gedreven door verontwaardiging over ernstige mensenrechtenschendingen en door hoop op een wereld waarin alle mensenrechten werkelijkheid zijn voor alle mensen.

Giften zijn welkom op rekeningnummer
000-0000082-82. Giften vanaf 30 euro op
jaarbasis zijn fiscaal aftrekbaar. Meer info over
hoe u Amnesty International kan steunen leest
u op www.amnesty.be/steunamnesty.

ARTA DOBROSHI • JEREMIE RENIER • FABRIZIO RONGIONE

LE SILENCE DE LORNA

UN FILM DE JEAN-PIERRE ET LUC DARDENNE

Le Silence de Lorna -2008

Jean-Pierre & Luc Dardenne

Sterke prestaties van vaak onbekende acteurs in een confronterende setting die de kijker steeds op de juiste manier weten te raken, al jarenlang is dit het succesrecept van de broers Dardenne. 'La Promesse', 'Rosetta', 'Le Fils' en 'L'Enfant' werden reeds overladen met Gouden Palmen en andere filmprijzen. Met de nieuwste film van de broers 'Le Silence de Lorna' is dat niet anders. De film kaapte op het laatste Festival van Cannes de prijs voor het Beste Scenario weg. Meer dan verdient!

'Le Silence de Lorna' is het verhaal van de Albanese Lorna die getrouwd is met Claudy, een Belgische armzalige junk, om zo wettelijke papieren te bemachtigen en de Belgische nationaliteit te krijgen. Claudy gaat hiermee akkoord omdat hij in ruil een groot bedrag krijgt om zijn verslaving te financieren. Zodra Lorna van Claudy gescheiden is, kan ze haar grote droom waar maken, het openen

van haar eigen snackbar samen met haar Albanese geliefde. Maar de dingen lopen anders dan gepland.

Claudy wil zijn leven beteren en afkicken en zoekt hiervoor steun bij Lorna. De twee groeien naar elkaar toe en Claudy weigert om te scheiden. Fabio, de fixer van het huwelijk, denkt daar anders over en wil Claudy vermoorden om Lorna uit te huwelijken aan een Rus. Lorna wordt hierbij constant heen en weer geslingerd tussen haar verlangen om Claudy te beschermen en het waarmaken van haar eigen droom. Maar al snel beseft ze dat ze zelf weinig controle heeft over de situatie en de speelbal is van de huwelijksarrangeur.

'Le Silence de Lorna' is een confronterende, beklijvende film die je meeneemt naar de harde onderwereld van schijnhuwelijken en mensenhandelaars. Zonder melodramatisch te worden grijpt de film je bij de keel.

Annemie Van Uytven

